

Milí přátelé v Kristu, bratři a sestry, dnes slavíme Velký Pátek – den, ve kterém si připomínáme utrpení a smrt Ježíše Krista, který nás svým křížem vysvobodil od hříchu a smrti. Zdravím vás do vašich domovů apoštolským pozdravem:

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen.

Introit: Izajáš 53:1-7

¹ Kdo uvěří naší zprávě? Nad kým se zjeví paže Hospodinova? ² Vyrostl před ním jako proutek, jak oddenek z vyprahlé země, neměl vzhled ani důstojnost. Viděli jsme ho, ale byl tak nevzhledný, že jsme po něm nedychtili. ³ Byl v opovržení, kdekdo se ho zřekl, muž plný bolesti, zkoušený nemocemi jako ten, před nímž si člověk zakryje tvář, tak opovržený, že jsme si ho nevážili. ⁴ Byly to však naše nemoci, jež nesl, naše bolesti na sebe vzal, ale domnívali jsme se, že je raněn, ubit od Boha a pokořen. ⁵ Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. ⁶ Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech. ⁷ Byl trápen a pokořil se, ústa neotevřel; jako beránek vedený na porážku, jako ovce před stříhači zůstal němý, ústa neotevřel. Amen.

Píseň (1): Ž 42

Modlitba:

Hospodine, náš nebeský Otče,

ty jsi nás dnes shromáždil – v našich domovech. Ty jsi dnes shromáždil i naše bratry a sestry v Kristu tam, kde jsou oni doma. Nám všem dnes opět připomeneš, co pro nás, hříšné, tvůj Syn Ježíš učinil. Budeš k nám mluvit a jistě svým svatým Duchem otevřeš dokořán naše srdce, abychom evangelium přijali a prožili skutečně do hloubky. Hospodine, prosíme tě, aby v nás zvěst o tvém ukřižovaném Synu rostla, abychom se v tomto světě chlubili jen křížem našeho Pána Ježíše. Vždyť my jsme poznali, že v něm je ukrytý náš život. A to si v těchto zvláštních dnech uvědomujeme snad ještě více než kdykoli předtím.

Pane Ježíši, dnes společně nemůžeme přistupovat k tvému stolu, nemůžeme se účastnit večere Páně. A přesto máme potřebu vyznat před tebou naše viny, a tím víc toužíme slyšet slovo o tvé milosti. Přijmi tedy v tuto chvíli naše vyznání vin i víry:

Vyznání:

Vyznáváš, že jsi člověk chybující, že nejsi před Boží tváří o nic lepší než druzí lidé? A přiznáváš, že ani ty se nemůžeš vykrotit z vin a bídy tohoto světa? Jestliže tomu tak je, odpověz: Vyznávám.

Sbor: Vyznávám.

Já také vyznávám.

Věříš, že Ježíš Kristus, Syn Boží, vedl svůj zápas s mocnostmi zla a svůj život obětoval i pro tebe? Jestliže tomu tak je, odpověz: Věřím.

Sbor: Věřím.

Já také věřím.

A po vzoru svého Pána – odpouštíš všem, kdo se proti tobě provinili? Jsi-li ochoten odpustit, vyznej: Odpouštím.

Sbor: Odpouštím.

Já také odpouštím.

Na znamení vzájemného odpuštění vin podejme svým bratrů a sestrám pravici se slovy: **Pokoj tobě.** Anebo pokud jste sami, přejte svým blízkým pokoj Boží v modlitbě.

Slovo milosti:

A slyšme **slovo milosti:** Efezským 2:1-5

I vy jste byli mrtvi pro své viny a hříchy,² v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu.³ I my všichni jsme k nim kdysi patřili; žili jsme sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy, a tím jsme nutně propadli Božímu soudu tak jako ostatní.⁴ Ale Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval,⁵ probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! Amen.

Píseň (2): 331

1. čtení: Lukáš 23:44-49

Píseň: Klárka

Hlavní (2.) čtení: Lukáš 24:13-35

Kázání:

ÚVOD: ROUŠKY NA ÚSTECH, ROUŠKY NA OČÍCH

Milí bratři, milé sestry,

naše ženy se posledních několik týdnů scházely na obci, kde šily roušky. Nejprve pro obyvatele Javorníku, potom ale také pro domovy důchodců a nemocnice. Spolu s dalšími, kteří poctivě šili roušky doma, ušily zhruba 2700 roušek. A to je obrovské číslo vzhledem k tomu, kolik času a práce vyžaduje ušití jedné roušky. Ti všichni tedy mají na kontě mnoho desítek odpracovaných hodin, které by mohli využít úplně jinak: Třeba sledováním televize, nebo přípravou zahrádek.

A já jsem chtěl tuto mimořádnou událost zmínit právě na Velký Pátek. Mně to totiž přijde jako velkopáteční akce. Byla to práce vykonaná k užitku mnoha lidí a bez nároku na mzdu. Tedy z lásky. Z touhy pomoci druhým.

Vždyť Pán Ježíš na kříži umíral také proto, abychom z jeho smrti měli prospěch a užitek. Nejen ten časný, ale nepomíjející, věčný užitek. Sám to říká v Janově evangeliu, když mluví o své smrti:

- ²⁴ *Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá **mnohý užitek.*** (J 12:24)

A svůj život položil zadarmo. To zase výslovně zmiňuje apoštol Pavel:

- ²² *Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu:²³ všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy;²⁴ jsou ospravedlňováni **zadarmo** jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši.²⁵ Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní smrtí se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří.* (Ř 3:22-25)

Ale mám ještě jeden důvod, proč jsem dnešní kázání začal zmínkou o rouškách. Roušky se totiž v posledních týdnech staly nedílnou součástí našeho šatníku.

Když zkrátka chceme jít ven, musíme si nasadit roušku. Špatně se nám v ní dýchá, mlží se nám kvůli nim brýle. Pracovat v ní je k vzteku, stejně tak nakupování v roušce je hotová lahůdka. Ale musí to být. Nedá se nic dělat.

No, ti dva učedníci, kteří se tu velikonoční neděli vydali z Jeruzaléma do Emauz, měli také roušku. Ale ne na ústech, nýbrž na očích. Šli s tou rouškou na očích celých 11 kilometrů! (viz v. 13: 60 *stádií* = 11,1 km)

D) ZDRCENÍ UČEDNÍCI

Byli to dva lidé, kteří patřili k širšímu okruhu Ježíšových učedníků. Jen jednoho z nich známe jménem. Jmenoval se Kleofáš, což je (pro zajímavost) zkrácená podoba jména Kleopatos / Kleopatra. Nikde jinde v Písmu se Kleofáš nevyskytuje, pouze tady. Zřejmě tímto setkáním se vzkříšeným Kristem se v první církvi proslavil. Vůbec bych se tomu nedivil.

O tom druhém člověku nevíme vůbec nic. Někteří vykladači navrhuji, že to byla Kleofášova žena, která s ním šla z Jeruzaléma domů. Další měli za to, že to byl Petr sám. Tomu však text samotný odporuje. Anebo, že se ten druhý učedník původně jmenoval Emauzy – a až Lukáš z něj učinil na papíře vesnici. To mně také přijde přitažené za vlasy.

No, není to nakonec jedno? To se ví, že na tom vůbec nesejde! Vždyť tento evangelijní oddíl nás přímo vybízí, abychom se vžili do kůže těch dvou učedníků. A čím víc podrobností bychom věděli o jejich životě, tím hůř bychom se s nimi dokázali ztotožnit.

Rouška na očích této dvojici učedníků evidentně nebránila v tom, aby spolu vedli intenzivní a vášnivou debatu. To o nich Lukáš tvrdí, když říká:

- ¹⁴ *a rozmlouvali spolu o tom všem, co se událo.*

Není divu! Museli být plní těch událostí, které v posledních dnech v Jeruzalémě prožili spolu s ostatními učedníky. Museli být plní až k prasknutí tím vším, čím si prošel Ježíš, jejich mrtvý Mistr. Ten prorok, kterého miloval Bůh i lid. Ten mocný prorok, který svou moc projevoval slovem i zázraky, dobrými činy. (v. 19)

Před týdnem vjel Ježíš do hlavního města na oslátku jako král, který přináší pokoj. A všichni volali: *Sláva!* Všichni se radovali – tedy až na Ježíšovy odpůrce, kteří se ho další dny snažili znemožnit a odstranit. Nakonec Jidáš Ježíše zradil. Petr ho pár minut po večeři zapřel. Židovští vůdci Ježíše zatkli a odsoudili k smrti (v. 20). Vydali ho Římanům, kteří ho po bičování a jiných krutostech nakonec přibili ke kříži. (v. 20)

Tam Ježíš zemřel – v pátek, těsně před začátkem šabatu. Musel to být strašný den! Učedníky opanoval smutek ze smrti milovaného Ježíše. (v. 17) Ale také strach z možného zatčení. A navíc obrovské zklamání (v. 21) z toho, že Ježíš zemřel – a tím selhal. Nevysvobodil totiž Izrael z nadvlády Římanů. No, a teď se k tomu přidal i zmatek. Dnes ráno na ně vychrlily jejich ženy, že Ježíšovo mrtvé tělo v hrobě nenašly. Ježíš prý žije! Řekli jim to andělé. (v.22-23) Ale to jsou zřejmě jen babské povídačky. Učedníci sice našli hrob prázdný, ovšem Ježíše zatím nikdo neviděl. (v. 24) Toto všechno nakonec Kleofáš vyprávěl Ježíšovi, aniž by tušil, že se dívá na svého vzkříšeného Pána.

II) BŮH JIM ZAKRÝVAL OČI... ALE PROČ?

A právě proto jsem říkal, že ti dva učedníci jdou do Emauz s rouškou na očích! Jejich oči viděly záhadného a zvědavého cizince, nikoli Pána Ježíše Krista.

- ¹⁵ *A jak to v řeči probírali, připojil se k nim sám Ježíš a šel s nimi.* ¹⁶ *Ale něco jako by bránilo jejich očím, aby ho poznali.*

Kraličtí překládají přesněji:

- *Ale oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.* (L 24:16)

Bratři a sestry, kdo ty jejich oči držel? Co jejich očím bránilo poznat Krista? Snad jejich slzy? Nebo obecně jejich zármutek a zklamání? Nebo dokonce ďábel sám? Ne!

Hospodin sám zakrýval jejich oči. Z větné konstrukce této věty je totiž zřejmé, že vypravěč myslí Hospodina. Bůh sám před nimi zadržel tu klíčovou informaci, že mluví s Ježíšem. Ještě několik hodin neměli poznat Vzkříšeného. Ještě několik hodin se neměli dozvědět, že se k nim připojil jejich živý Pán.

Nepřipadá vám to zvláštní? Proč by to Bůh dělal? Není to kruté? Ne! Vůbec to není kruté! Představte si na chvíli, že by se celá situace odehrála jinak. Učedníci by rozmlouvali o velikonočních událostech v Jeruzalémě. Najednou by se k nim přidal Ježíš a řekl by jim: *Ahojte, to jsem přece já!* Nebo biblicky: *Pokoj vám, bratři, já jsem to! Nepoznáváte mě? Jsem živý!*

Kdyby se jim Pán Ježíš zjevil v celé své slávě hned, nedošlo by už na několik velice důležitých věcí.

1) Především: Učedníci by už neměli důvod povědět mu o svém zármutku a zklamání, které je úplně opanovalo. To všechno by byla rázem minulost! My také někdy říkáme, že Bůh před námi skrývá svou tvář. Někdy se tak skutečně cítíme. A to je vždycky skvělá příležitost o tom v danou chvíli povědět Bohu samému. Sdělit mu, co zrovna prožíváme, čím procházíme, co nás trápí, svírá, straší. Kristus těm dvěma učedníkům neprozradil svou pravou totožnost – a díky tomu si mohl vyslechnout všechny jejich nářky, obavy a zmatek v hlavě. Přičemž ten největší zmatek prožívali kvůli tomu, že Ježíš je nyní mrtvý. Oni od něj očekávali... Co přesně? To, co jim nikdy neslibil, politické i vojenské vysvobození od římské nadvlády. Na to už je stejně pozdě. Ježíš je už třetí den po smrti.

2) Bratři a sestry, představte si, že by tento rozhovor skrytého Ježíše s jeho smutnými učedníky nikdy neproběhl. Ježíš by jim vyjevil, kým skutečně je. Oni by se mu okamžitě vrhli kolem ramen. Snažili by se objímat a mačkat svého živého a vzkříšeného Pána. A kdo by v tu chvíli myslel na kříž? Kdo by v tu chvíli myslel na Ježíšovu smrt? Potřeboval by ještě někdo z nich celou situaci vysvětlit? Potřeboval by někdo z nich ještě dodatečně vnést trochu světla do tmy Velkého pátku? Určitě ne! Ani jednoho učedníka by to v tu chvíli už nezajímalo.

Copak nás ještě zajímá, proč nás před týdnem bolela noha, když nás dnes už nebolí? Copak budete přemýšlet nad tím, proč vás před rokem propustili z práce, když máte nyní ještě lépe placené zaměstnání? Když se naše situace změní k lepšímu, obvykle už nezbude čas ani síla zabývat se tím zlým, co máme za sebou. Ale když v té zlé situaci stále jsme, pak nad tím vším přemýšlíme a potřebujeme o tom s někým mluvit.

Tedy: Ježíš se těm dvěma učedníkům záměrně neukázal ve své slávě hned, aby jim v klidu mohl vysvětlit, proč vlastně zemřel. Vzkříšení by v tu chvíli jinak zahalilo význam Kristovy smrti. A to nejde! Snad i proto vždy na Velikonoce pořádáme dvě shromáždění. Na Velký pátek vyzdvihujeme Ježíšovu oběť na kříži a chválíme našeho Pána, že za nás položil život. A v neděli vzkříšení velebíme vzkříšeného Krista, který s námi žije.

III) JEŽÍŠ KRISTUS - VYKLADAČ

Co jim Pán vlastně řekl?

- ²⁵ *Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci!* ²⁶ *Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?"*

Kraličtí zase překládají přesněji:

- *Ó blázni a zpozdilí srdcem k věření všemu tomu, což mluvili Proroci. Zdaliž nemusil těch věcí trpět Kristus a tak vjít v slávu svou? (L 24:25-26 BKR)*

Ježíš je nejprve rozčarovaný. Podobá se učiteli ve škole, který se chytá za hlavu a nevěří svým uším, když poslouchá, jak málo jeho žáci pochopili probíranou látku.

Ježíš své učedníky skutečně nazývá „blázny“, nebo „hlupáky“. Jsou to úplní dutohlavové! To ještě Kristus podtrhne tím, že je nazve lidmi, kteří mají „zpozdilé srdce“. Srdce je v tehdejší kultuře především centrem uvažování. Takže „hlupáci“, kteří si sedí na vedení.

A z jakých znalostí ti učedníci právě dostali pětku? Z jakého učiva propadli? Všimněte si: Ježíš jim nevyčítá, že ho hned nepoznali. To je prozatím v pořádku, že ještě nevědí, s kým mluví.

On jim ale vyčítá, že nečetli a nenaslouchali Písmu správně. Že nevěřili tomu, co hlásali Hospodinovi proroci – o tom, že Mesiáš musí zemřít. A že až poté, co přinese tu nejvyšší oběť, vstoupí do života a do slávy. Jinými slovy: Oni nevěřili, že Bůh pro Ježíše nejdřív připravil utrpení a smrt – a až potom život ve slávě. A přitom toto všechno měli přímo pod nosem. To všechno mohli vyčíst z Písma!

Ježíšova smrt tedy nebyla něco nahodilého, něco, co se stát mohlo a nemuselo. Ne! Doslova: *Bylo třeba, aby trpěl a zemřel. Musel trpět.* Kdyby totiž Kristus netrpěl na kříži, nikdo z nás by Boha nepoznal. Nikdo z nás by se nikdy s jeho odpuštěním, milostí a láskou nesetkal. Nikdo z nás by nemohl počítat s věčným životem s Bohem a v jeho radosti. Kristus musel trpět a zemřít, aby nás zachránil. Bůh to z lásky k nám chtěl. A hlavně dlouho dopředu už o tom mluvil – skrze své proroky a jiné služebníky.

Bratři a sestry, tento biblický oddíl je pro nás velice důležitý. Ježíš zde totiž dává veliký význam Bibli. Aby mohl s těmi učedníky jít dál a učit je z Písma o svém utrpení a zástupné smrti, nedává se jim poznat hned. Mluví s nimi jako cizinec znalý Božího slova. A oni poslouchají jeho hlas.

- ***27 Potom začal od Mojžíše a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vztahovalo ve všech částech Písma.***

To muselo být nádherné, zhruba dvouhodinové, kázání! Jistě mnohem vydatnější, než pět let teologického vzdělávání. Sám vzkříšený Ježíš jim kázal! Vysvětloval jim Písma. Učil je Božímu slovu. Ale nakonec: To se od té doby přece nezměnilo! Vždyť nás Duch Kristův učí Boží slovo správně číst. Duch svatý nám protesal uši a rozpaluje naše srdce skrze texty Písma. Učedníci na závěr s nadšením říkají:

- ***Což nám srdce nehořelo, když s námi na cestě mluvil a otvíral nám Písma?***

A my to také můžeme dosvědčit! Rozpálené srdce tím, co slyšíme z Božího slova – to je výsledek mocného Kristova díla s námi. To je dílo Kristovo v nás. To je navíc znamení pravého obrácení ke Kristu. Pokud toto nadšení a tuto útěchu ve svém srdci čas od času prožíváte, važte si toho, bratři a sestry. Ale pokud jste to už dlouhou dobu nezažili, prostě Pána. Věřím, že on vaše srdce brzy zase rozpálí – svým slovem a svým Duchem.

Ve středu večer, 24. května 1738 John Wesley, pozdější veliký kazatel a evangelizátor, šel jen velice nerad do shromáždění Moravských bratří. Tam někdo četl předmluvu Martina Luthera k epištole Římanům. Asi ve tři čtvrtě na devět, když četli, jak apoštol *Pavel* popisoval změnu, kterou Bůh tvoří v srdci skrze víru v Krista, Bůh změnil Johnovo srdce. Wesley vzpomíná na ten okamžik takto: *Cítil jsem, že mé srdce bylo podivně rozehřáto. Cítil jsem, že věřím v Krista. Jedině v Krista k spasení, a že mi byla dána jistota, že On mé hříchy sňal - ano, mé hříchy - a vysvobodil mne od zákona hříchu a smrti!*

Bratři a sestry, Kristus nám rozehrívá srdce. Rozpaluje v nich oheň, když k nám promlouvá svým Slovem. A právě v těchto týdnech plných rozčarování, nejistoty, zármutku a strachu, toto Boží dílo potřebujeme prožívat.

Takže to první, co nám evangelista předává, je, že Ježíš je ten nejlepší vykladač Písma. Dává porozumění slovu. A zapaluje svým Duchem naše srdce, které se podobá hořícímu a přitom nespálenému keři, který viděl Mojžíš na hoře Choréb. Proto k Bibli křesťan přistupuje s pokornou modlitbou, aby mu sám Duch svatý vykládal Písma. Proto na samém začátku biblické hodiny a také v kostele před kázáním prosíme Boha, aby k nám mluvil on sám.

IV) JEŽÍŠ KRISTUS - POKLAD

Ale to ještě není všechno. Ježíš není jen vykladač. On je také poklad. Poklad Písma. Poklad Starého zákona, který nemohou vykopat ti, s kterými ještě Bůh nezačal pracovat. Starý zákon je totiž jako pole, uprostřed kterého je někde zakopaný poklad. Tím pokladem je Kristus. A Duch svatý sám nás vede a podněcuje, abychom ten poklad vykopali.

O čem je Starý zákon? Nebudeme chybovat, když odpovíme: *O Pánu Ježíši Kristu*. Vždyť o Kristu a o jeho zástupné oběti slyšíme už na začátku první knihy Genesis. Hospodin říká hadovi, který právě svedl první lidi k hříchu:

- *Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťš patu.* (Gn 3:15)

Ano, potomek Adama a Evy nakonec zničí hřích, smrt i ďábla samotného. A že to bude velice drahé vykoupení, to Písmo naznačuje už ve chvíli, kdy Hospodin skryje potupnou nahotu Adama a Evy *koženými suknicemi*. (Gn 3:21) Aby z nich spadla hanba hříchu, musela být přinesena oběť za jejich provinění. Zemřelo za jejich hřích nějaké zvíře. A to je prorocké ohlášení Kristovy oběti za nás hříšné!

Bratři a sestry, kolik máte času? Klidně teď s vámi mohu zhruba hodinu procházet jen ta nejdůležitější místa Starého zákona, která ohlašují vykoupení, které nám Kristus přinesl a dokonal na kříži. Teď se asi někomu z vás znepokojením rozšířily oči, zhluboka jste se nadechli a už, už chcete přetáčet kázání na samotný konec... Nebojte se! Já to udělám jinak. Projdu ta klíčová starozákonní místa jako z rychlíku: Genesis 3; 22; 50, Exodus 12; 16; 17; 22; Leviticus 16; Numeri 20; Deuteronomium 18; 21; Žalmy 2; 16; 22; 40; 41; 69; 110; Zacharjáš 11-12; a hlavně Izajáš 53. A víte co? Nakonec celý Starý zákon, který tak málo známe a tak málo čteme... Celý Starý zákon je pole, které skrývá *poklad nejdražší*: Pána Ježíše Krista.

ZÁVĚR: ZŮSTAŇ S NÁMI

Byl to zřejmě úžasný čas, který učedníci strávili s Ježíšem. Vždyť oni ho přemlouvali, aby s nimi zůstal, aby se od nich nevzdaloval.

- ²⁹ *Oni ho však začali přemlouvat: "Zůstaň s námi, vždyť už je k večeru a den se schyluje." Vešel tedy a zůstal s nimi.* ³⁰ *Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.* ³¹ *Tu se jim otevřely oči a poznali ho; ale on zmizel jejich zrakům.*

Někdo tvrdí, že ti učedníci měli obavy o život toho cizince, a tak ho nutili zůstat s nimi. Vždyť v noci by ho mohl někdo okrást, přepadnout a třeba i zabít! Ale já si to nemyslím. Jsem přesvědčen, že učedníci byli tak nadšení z toho, co jim ten Poutník vyprávěl, jak jim nově vykládal Písma, že ho chtěli poslouchat dál. Kéž i nám Pán dá takovou touhu poznávat stále hlouběji, stále víc Krista a jeho slovo! A víte co? Dobře udělali, že ho skoro násilně pozvali do svého domu. Díky tomu se jim totiž konečně dal poznat.

- ³⁰ *Když byl s nimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.* ³¹ *Tu se jim otevřely oči a poznali ho.*

Bratři a sestry, co jsme dnes vlastně slyšeli? Že živý Kristus je s námi. Jde s námi po cestě života. Mluví k nám a rozechřívá naše srdce. Učí nás z Písma o sobě, o své lásce k nám, kterou nám potvrdil na golgotském kříži. A také jsme slyšeli o naději: Že nás dnes živý Pán navštíví v našich domovech a dá se nám poznat. Poprosme teď o to Pána Ježíše slovy těch dvou učedníků. Zpívejme Pánu Ježíši píseň číslo 622, „*Zůstaň s námi, Pane, když se stmívá*“.

Píseň (3): 622 Zůstaň s námi, Pane

Ohlášky:

Srdečně vás s br. kurátorem zdravíme do vašich domovů, bratři a sestry!

Nadále vkládáme krátká duchovní zamyšlení na náš sborový **youtube kanál: ČCE Javorník nad Veličkou**. Odkaz naleznete např. na našich **sborových webových stránkách**.

(<https://cce-javornik.estranky.cz/>)

Br. farář Kulík může i v této době vykonávat individuální návštěvy a pastorační péči, případně i vysluhovat v rodinách večeri Páně. Pokud máte zájem o jeho návštěvu či třeba jen o telefonický rozhovor, neváhejte kontaktovat br. faráře Petra Kulíka. (mobil: 604 708 768; e-mail: petr.kulik@gmail.com)

Dnešní sbírka (10. 4.) je na potřeby našeho sboru. Přispět můžete bezhotovostně na sborový účet: **1444717349/0800**.

Sbírka v neděli (12.4.) – celocírkevní: Hlavní dar lásky, který bude věnován FS ČCE v Hranicích, který opravuje kostel a staví nový sborový dům.

Přímluvné modlitby a Modlitba Páně

Hospodine, Bože svatý,

obracíme se k tobě jako tvůj lid. Věříme, že ty máš moc proměnit nás i mnohé další, že máš moc měnit tento svět, a v této víře ti teď předkládáme své prosby.

V těchto dnech si připomínáme a slavíme velikou zvěst o tom, že jsi dal nám i světu velikého zachránce, že Tvůj syn Ježíš Kristus přišel na tento svět, mezi nás, aby nám otevřel brány věčnosti. Prosíme – dej, aby tato zvěst pronikala do srdcí mnohých a proměňovala nás i tento svět.

Prosíme, žehnej našim sborům a celé církvi, žehnej našim kazatelům a jejich rodinám, žehnej všem na celém světě, kdo Tě ctí a obrací se k Tobě s chválami i s prosbami.

Přimlouváme se za lidi nemocné, slabé a opuštěné. Prosíme za všechny, kdo s velkou obětavostí a osobním nasazením bojují s celosvětovou virovou nákazou, léčí a ošetřují zasažené lidi.

Pane Ježíši, dnes si připomínáme ten den, kdy jsi na kříži obětoval svůj život, abychom my mohli mít život věčný, život s Tebou. Skláníme se v hluboké úctě a vděčnosti před Tvou obětí a prosíme, posiluj a ochraňuj nás. Prosíme Tě, přicházej k nám se svým pokojem znovu a znovu. Osvobozuj nás od všeho, co nás chce ovládat a strhávat na špatné cesty, naplňuj naše duše a srdce tvou přítomností.

Milí bratři a sestry, ve chvílce ztišení přidejme každý své vlastní prosby a přímluvy.

Hospodine, prosíme, vyslyš nás, když k tobě voláme: Otče náš...

3. čtení: 1. Petrova 2:19-25

V tom je totiž milost, když někdo pro svědomí odpovědné Bohu snáší bolest a trpí nevinně.²⁰ Jaká však sláva, jestliže budete trpělivě snášet rány za to, že hřešíte? Ale budete-li trpělivě snášet soužení, ač jednáte dobře, to je milost před Bohem.²¹ K tomu jste přece byli povoláni; vždyť i Kristus trpěl za vás a zanechal vám tak příklad, abyste šli v jeho šlépějích.²² On 'hříchu neučinil a v jeho ústech nebyla nalezena lest'.²³ Když mu spílali, neodplácel spíláním; když trpěl, nehrozil, ale vkládal vše do rukou toho, jenž soudí spravedlivě.²⁴ On 'na svém těle vzal naše hříchy' na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlnosti.²⁵ 'Jeho rány vás uzdravily.' Vždyť jste 'bloudili jako ovce', ale nyní jste byli obráceni k pastýři a strážci svých duší.

Požehnání: Ať vám žehná Bůh Otec, který pro nás obětoval svého milovaného Syna. Ať vám žehná Bůh Syn, který na kříži zlomil moc d'ábla, hříchu a smrti. Ať vám žehná Bůh Duch svatý a vede vás ke stále hlubší víře, naději i lásce. Amen.

Píseň (5): 324